

Arrest

nr. 196 902 van 20 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 september 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 1 december 2017 waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 5 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 2 september 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof wordt gehecht aan haar Eritrese nationaliteit. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. X van 7 maart 2016. Haar tweede en derde asielaanvraag werden niet in overweging genomen. Verzoekster tekende tegen deze beslissingen geen beroep aan.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar huidige vierde asielaanvraag volhardt in haar Eritrese nationaliteit en verklaart dat zij, een tweetal maanden voor haar vertrek uit Eritrea, verkracht werd.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: een brief van haar advocaat in Nederland en een bewijs van registratie in het vluchtelingenkamp Mai Aini in Noord-Ethiopië.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde herkomst uit Eritrea en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster nog steeds geen reëel zicht biedt op haar verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien. Verzoekster brengt derhalve geen elementen aan waaruit blijkt dat zij nood heeft aan internationale bescherming in geval van terugkeer naar haar werkelijk land van herkomst.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het volharden in haar beweerde Eritrese nationaliteit en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoekster kan worden gevolgd waar zij betoogt dat de Ethiopische overheid een herkomstcheck uitvoert vooraleer iemand als Eritrese asielzoeker te registreren, kan zij niet worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat het door haar neergelegd bewijs van registratie afkomstig van UNHCR wel degelijk op haar betrekking heeft en aantoonst dat zij van Eritrea afkomstig is. In de mate verzoekster voorhoudt dat duidelijk blijkt dat het registratiebewijs van UNHCR betrekking heeft op haar daar haar foto er op staat, merkt de Raad op dat niet op objectieve wijze kan worden vastgesteld dat de persoon op deze foto daadwerkelijk verzoekster betreft. Voorts kan niet worden ontkend dat, zoals ook door een medewerker bij UNHCR wordt aangegeven in de e-mail 10 mei 2017 (stuk 10, e-mail verkeer tussen UNHCR en verzoekster advocaat uit Nederland), het onderzoek uitgevoerd door de ARRA in Ethiopië voor de UNHCR niet inzichtelijk is en aldus uit het stuk van de UNHCR niet kan blijken op basis van welke elementen zij geregistreerd werd als komende uit Eritrea.

Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. X van 7 maart 2016. De Raad oordeelde onder meer als volgt:

"(...)2.4. Aangezien verzoekster verklaart op 24 mei 1991 geboren te zijn in Senafe, zoba Debub, Eritrea en heel haar leven daar te hebben gewoond tot haar vlucht in 2011, kan van verzoekster de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij opgegroeid is en 20 jaar in Senafe, Eritrea heeft gewoond, alwaar zij ook 8 jaar school zou hebben gelopen. Ook al wordt niet verwacht dat verzoekster over alle geografische, maatschappelijke en sociologische aspecten van Eritrea een gedetailleerde kennis beschikt, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoekster haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekster ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoekster kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met haar sociale en maatschappelijke omgeving. Verzoeksters geografische, maatschappelijke en sociologische kennis is echter ernstig ontoereikend.

2.5. Zo bleek verzoekster onaannemelijk onwetend over de geografische en administratieve aspecten van Eritrea. Zij kon niet aangeven wat een zoba is, of waarin het verschilt met een dorp of een stad. Zij beweerde verkeerdelijk dat Assab - waar haar echtgenoot en broer aangesteld waren als soldaten - in zoba Debub, waarvan zij afkomstig is, gelegen is, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Assab in het uiterste zuiden van de zoba 'Debubawi Keyh Bahri' ('Zuidelijke Rode Zee') ligt. Voorts verklaarde zij dat haar moeder geboren is te Ghindae en dat deze plaats ook in haar zoba Debub gelegen is (gehoor, p. 23), terwijl uit voornoemde informatie blijkt dat deze stad in de zoba 'Semienawi Keyh Bahri' ('Noordelijke Rode Zee') ligt. Zij stelde dat haar vader geboren werd te Serha, maar wist enkel dat dit in zoba Debub gelegen is, doch niet waar ergens in zoba Debub (gehoor, p. 22). Zij kon verschillende dorpen opsommen die in de omgeving van Senafe gelegen zijn - Piassa, Afoma, Tisha, Hamboka, Metera, Tsorona, Mekayeh, Adi Abagie (gehoor, p. 7) -, maar kon niet aangeven hoe men van Senafe kan gaan naar Tsorona, naar Adi Bagie of naar Mekaye. Zij gaf ook aan Ksad Emba, Adi Baker en Adi Messahal te (her)kennen, maar wist niet hoe men van Senafe naar deze plaatsen gaat (gehoor, p. 8). Ten slotte kon verzoekster niet verklaren hoe zij tijdens haar vlucht tot aan de Ethiopische grens geraakte, daar zij beweerde dat zij en de personen met wie zij vluchtte vanaf Embalakha een 'risico' namen en een 'willekeurige richting' uitgingen (gehoor, p. 29).

2.6. Eveneens frappant is verzoeksters onwetendheid over het Eritrees-Ethiopisch conflict en de impact ervan op haar regio. Verzoekster verklaarde aanvankelijk dat zij gedurende haar leven nooit oorlog zag in haar land en dat zij nooit andere mensen had gezien die de stad Senafe ontvluchtten (gehoor, p. 26). Daarna stelde zij wel dat, in het jaar 1999, een hotel en een ziekenhuis te Senafe werd verwoest door

Ethiopië, maar zij kon niet aangeven waarom er gevochten werd of waarover dit conflict tussen Eritrea en Ethiopië ging. Verzoeksters verklaringen over hoe haar regio ten tijde van het conflict zijn dermate ontoereikend dat haar aanwezigheid aldaar niet kan aangenomen worden. Immers uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat Senafe zwaar getroffen werd bij het Ethiopisch grondoffensief in mei 2000, toen verzoekster 9 jaar oud was en de gehele nues zoba Senafe werd gedurende ongeveer een jaar door Ethiopische grondtroepen bezet. De stad Senafe zelf bleef gedurende tien maanden, van juni 2000 tot maart 2001 door het Ethiopisch leger bezet en leed erg onder deze bezetting, tijdens dewelke ziekenhuizen, scholen, het politiekantoor, de rechtbank en administratieve gebouwen werden vernietigd, en private huizen werden geplunderd. Vele mensen ontvluchtten de stad Senafe en de nues zoba Senafe en slechts een beperkt aantal personen bleven in het door Ethiopië bezet gebied. Van een kind van 9/10 jaar kan verwacht worden dat ze dit kan plaatsen en weet wat met de burens, familie en vriendinnetjes gebeurde. De bevolking die in de stad en nues zoba Senafe bleef wonen tijdens het drie jaar durende grensconflict met Ethiopië, werd herhaaldelijk ontheemd zodat de bevolking erg afhankelijk was van noodhulp. Dat verzoekster aldus enkel zou weten dat een hotel en ziekenhuis werden vernietigd, maar niet kon aangeven dat de stad Senafe gedurende tien maanden door een buitenlandse mogendheid werd bezet, die grote vernietigingen aanbracht in de stad, en dat het grootste deel van de bevolking de stad ontvluchtte, is onaanvaardbaar en waardoor er geen enkel geloof kan gehecht worden aan haar geopperde afkomst uit en ononderbroken verblijf in Senafe.

2.7. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster wisselende en tegenstrijdige verklaringen aflegde over of zij de achtste graad van de school beëindigde en over wanneer en hoe oud zij was toen zijn begon met schoollopen, dat zij verklaarde dat 'Lidet' en nieuwjaar op dezelfde dag gevierd worden, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat 'Lidet' op 7 januari en nieuwjaarsdag op 1 januari gevierd wordt, dat zij niet correct kon aangeven hoe nummerplaten van voertuigen eruit zien in Eritrea (gehoor, p. 39) en dat zij stelde dat zij naar nieuwsuitzendingen op 'Eri-tv' keek (gehoor, p. 38) maar niet wist of er ook nieuwsuitzendingen waren in andere talen, terwijl uit voornoemde informatie blijkt dat Eritv haar nieuwsuitzendingen uitzendt in de talen Tigrinya, Tigre, Arabisch en Engels."

Ook uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster er niet voor terugdeinst om de asielinstanties voor te liegen wat betreft haar werkelijke identiteit: "Wat betreft de door u neergelegde brief van de advocaat die u bijstond in Nederland, kan enkel vastgesteld worden dat er in deze brief van uw advocaat – een verzoekschrift opgemaakt in het kader van uw beroep tegen de beslissing dat u, overeenkomstig de Dublin-verordeningen, aan België dient te worden overgedragen – betoogd wordt dat u nog steeds minderjarig zou zijn op datum van 11/04/2017, en u met opzet een valse geboortedatum opgaf in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag, ingediend in België, verklaarde u geboren te zijn op **24/05/1991**. In het kader van uw beroep ingediend tegen de eerste beslissing van het CGVS, legde u bij de RvV een 'admission card' neer waarop vermeld stond dat u op **29/01/1993** werd geboren. U legde toen tevens een studentenkaart neer, waarop vermeld stond dat u in het schooljaar 2010-2011 reeds 18 jaar oud was. Er kan enkel vastgesteld worden dat u reeds meerdere, verschillende geboortedata opgegeven heeft doorheen uw meerdere asielaanvragen. De vaststelling dat u in Nederland verklaarde minderjarig te zijn, bevestigt dan ook enkel dat u er niet voor terugdeinst om de asieldiensten, bij wie u hulp verzoekt, voor te liegen wat betreft uw werkelijke identiteit. Wat betreft het door u neergelegde bewijs van registratie in het vluchtelingenkamp Mai Aini in Noord-Ethiopië, dienen volgende vaststellingen gedaan. Vooreerst dient vastgesteld dat, bij het opvragen van dit registratiebewijs door uw advocaat in Nederland, er opnieuw een andere geboortedatum werd opgegeven, met name **24/05/1993** (zie e-mail vanwege Mr. H.C. Klein Hesselink in administratief dossier), alsook dat er op het betreffende registratiebewijs, nog maar eens een andere geboortedatum wordt opgegeven, namelijk **01/01/1993** - hetgeen nog maar eens het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen betreffende uw identiteit bevestigt. Verder valt in dit door u neergelegd registratiebewijs te lezen dat de persoon die erop wordt vernoemd, een broer 'B.(...)' zou hebben die in Israël verblijft. Het dient echter opgemerkt dat u nooit verklaarde een broer te hebben met de naam 'B.(...)' die in Israël zou verblijven. Voorts verklaarde u in het kader van onderhavige 4e asielaanvraag dat u in het vluchtelingenkamp Mai Aini getrouwd zou zijn met een 28-jarige man (zie 'Verklaring Meervoudige Aanvraag', punt 15). In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u dat uw echtgenoot B.(...) H.(...) B.(...) heet, en hij nog steeds in het vluchtelingenkamp te Mai Aini verblijft (zie administratief dossier derde asielaanvraag, 'Verklaring Meervoudige Aanvraag', punt 12). In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u evenwel niet getrouwd te zijn, en gaf u aan dat genoemde B.(...) H.(...) B.(...) enkel uw partner betreft, maar u er nooit mee huwde (zie gehoorverslag CGVS dd. 30/07/2015, p. 21). Dat u op heden plots gewag maakt van een huwelijk in het vluchtelingenkamp Mai Aini, hoewel u aanvankelijk verklaarde niet gehuwd te zijn – noch in Eritrea, noch in Ethiopië – doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verblijf in dit vluchtelingenkamp." Verzoekster slaagt

er niet in deze pertinente vaststellingen, die allen grondslag vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten daar zij niet verder komt dat het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. Wat betreft “de verwarring” rond haar geboortedatum legt verzoekster uit dat zij haar werkelijke geboortedatum niet kende en er nooit belang aan gehecht heeft. Deze verklaring post factum is echter niet in overeenstemming te brengen met de door verzoekster afgelegde verklaringen ten tijde van haar eerste asielaanvraag. Zo verklaarde zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij op 24 mei 1991 (adm. doss. 1^e AA, stuk 19, inschrijving van de asielaanvrager d.d. 19 augustus 2014) geboren is en ook voor het Commissariaat-generaal verklaarde zij uitdrukkelijk dat zij geboren is in 1991 (gehoorverslag 30 juli 2015, 20). Verzoeksters huidige uitleg dat zij haar werkelijke geboortedatum niet zou gekend hebben in het begin van haar eerste asielaanvraag en op het moment dat de Ethiopische autoriteiten een onderzoek voerden naar haar herkomst, is dan ook bezwaarlijk ernstig te noemen. De Raad kan er zich niet van ontdoen dat verzoekster haar verklaringen simpelweg bijstelt naargelang de gedane vaststellingen, en meer nog de schuld verschuift naar haar Nederlandse advocaat door te stellen dat deze een materiële vergissing begaan heeft door bij het opvragen van het registratiebewijs de geboortedatum 24 mei 1993 door te geven. De enige die hier verantwoordelijk gesteld kan worden voor de steeds verschillende opgegeven geboortedata, is verzoekster. Daarenboven staat er op het registratiebewijs te lezen dat verzoekster een broer B. zou hebben die in Israël verblijft, terwijl zij nooit verklaard heeft. Verzoekster biedt hiervoor geen verklaring; zij beperkt er zich enkel toe te stellen dat zij niet weet waarom deze informatie niet is opgenomen in haar asielsdossier. Andermaal tracht zij de ‘schuld’ voor de discrepanties tussen haar verklaringen en de in het registratiebewijs vermelde informatie te schuiven op een ander. Waar zij met betrekking tot de gedane vaststellingen omtrent haar huwelijk aangeeft een misstap te hebben begaan en het CGVS hierover in het verleden niet de waarheid verteld heeft, wijst de Raad er op dat op verzoekster een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het aan haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt voorts in vertrouwen en verzoeksters vrees dat haar man naar België zou komen, kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent haar identiteit, leefwereld en asielrelaas te debiteren. Verzoekster heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen.

De Raad benadrukt dat documenten enkel een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op verzoeksters bedrieglijke verklaringen aangaande haar werkelijke identiteit en haar ontoereikende geografische, maatschappelijke en sociologische kennis aangaande Eritrea zoals reeds vastgesteld in het kader van haar eerste asielaanvraag, kan de Raad verzoeksters herkomst uit Eritrea niet als bewezen beschouwen enkel op basis van haar verklaringen en het registratiebewijs van UNHCR.

Verzoekster betoog aangaande de militaire dienstplicht in Eritrea en de daaraan gekoppelde mensonwaardige omstandigheden en het risico op detentie, kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd daar geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters voorgehouden Eritrese nationaliteit.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Ter terechtzitting van 1 december 2017 wordt de behandeling van de zaak uitgesteld naar de zitting van 20 december 2017 om 11 uur teneinde de zaak opnieuw op te roepen samen met de verwerende partij.

4. Ter terechtzitting van 20 december 2017 wordt er vooreerst op gewezen dat een gedegen onderzoek moet gepleegd worden naar documenten die worden ingediend, zeker wanneer deze afkomstig zijn van organisaties zoals UNHCR en wanneer, zoals *in casu*, een document wordt voorgelegd waaruit zou blijken dat verzoekende partij als Eritrees vluchteling in het vluchtelingenkamp in Ethiopië verbleef. Voorts kan het CGVS het niet aan de Raad overlaten om vast te stellen dat de foto van de persoon op het document, *in casu* het attest van UNHCR, inderdaad de verzoekende partij is.

De Raad heeft verder een aantal bedenkingen geplaatst enerzijds bij de gegevens vermeld op het attest van UNHCR en anderzijds bij de verklaringen van verzoekster in de loop van de vier asielaanvragen afgelegd over haar leeftijd, haar familieleden, haar huwelijk, en het gebrek aan een eigen ID-kaart.

Verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota met foto's neer.

De Raad wijzigt zijn standpunt en is dan ook van oordeel, gelet op deze vaststellingen, dat de zaak dient vernietigd te worden voor verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS